

Jan Nedoma

**ZAKUTÁLENÉ
VEJCE**

Jan Nedoma

**ZAKUTÁLENÉ
VEJCE**

NAKLADATELSTVÍ PLOT
PRAHA 2024

OBSAH

1. Pohřeb se státními poctami	7
2. Netradiční řešení	19
3. Tobiáš	29
4. Celebrita	42
5. Opce	53
6. Otvírání dveří	63
7. Rodinná sešlost	76
8. Sídlo	89
9. Půlnoc	102
10. Génius	112
11. Bobík	122
12. Otvírání obálek	131
13. Filozof Cyril	142
14. Pohovory	153
15. Zlatý řetěz	163
16. Miska vah	173
17. Prokrastinace	185
18. Hostinec Pod Lipami	194
19. Hmyzí hotel	204
20. Dračice	214
21. Hrad Potštejn	224

Copyright © Jan Nedoma, 2024
Cover illustration © Petr Sýkora, 2024
Copyright © Nakladatelství PLOT, 2024

ISBN 978-80-7428-460-1

1.

POHŘEB SE STÁTNÍMI POCTAMI

Brunovu smrt jsem ihned oznámil Ferymu. Zastihl jsem ho, když kolaudoval další z početné řady domků za polárním kruhem. Jak mu předpověděla Gunnar, odborné kruhy i laická veřejnost ho začaly nazývat Corbusierem severu. Zpráva ho zaskočila natolik, že zprvu nebyl schopen slova. Nebylo se co divit. Bruno byl jeho bratr, i když ne podle tradičních zvyklostí. Byli spojeni krví vytékající z řezné rány na zápěstí podobně jako Vinnetou a Old Shatterhand.

Když se trochu vzpamatoval, ptal se, jak se to stalo.

„Zemřel nejen jako šlechtic smrtí na honu, ale také jako politik kulkou zákeřného vraha.“

V tom rozrušení nebylo Ferymu jasné, kterou kulkou zemřel, a tak se otázel, zda kulky byly dvě. Sdělil jsem mu, že na definitivní soudy je ještě brzy. Ale vzhledem k okolnosti, že jsem byl u Bruna první a naposledy vydechl v mém náručí, jsem viděl, že v hrudi měl jen jednu díru.

„Jednalo se o nešťastnou náhodu?“

„Celá tragédie je předmětem vyšetřování. Organizaci honu měl na starosti bratranec Arnošt a je téměř vyloučeno, aby za jeho přítomnosti k tragédii došlo. Za Arnyho dám ruku do ohně!“

„Jen aby ses nespálil,“ varoval mě Fery.

Ještě jsem mu zodpověděl několik dotazů ohledně účastníků, místa konání a organizace honu. Jeho rozpoložení jsem chápal. Pak jsem jeho pozornost obrátil na organizaci pohřbu. Tázal se, zda má přijet okamžitě.

„O pohřeb se postarám,“ řekl jsem mu.

Jak jsem později zjistil, Fery se ocitl v takovém stavu, že nebyl schopen soustředit myšlenky na kolaudační procesy.

Oba dva, já i Fery, jsme s Brunem leccos prožili. Můj vztah k němu nebyl tak emotivní, jako to bylo v případě Feryho. Netušil jsem, že Fery natolik věřil Brunovým slovům, že politiku bere jako posláni, řečem o nutnosti společenských změn a sociálním citění. Leccos z Brunových žvástů jsem mu vyhnal z hlavy, bohužel tam toho ale ještě hodně zůstalo. Trval na tom, že co nejdříve odlétá do Prahy. Tak jsem mu popřál dobrý let.

Již druhý den po tragické smrti šlechtice Žampacha mě oslovil místopředseda hnutí, pan Absolon. Vědom si toho, že jsem osoba, která má k Brunovi hodně blízko, mi nejprve kondoloval. Pak mě zdvořile požádal, abych se zastavil v jeho kanceláři v sídle hnutí v Kozí ulici. Na otázku, oč se jedná, přímo odpověděl, že o pohřeb předsedy Žampacha.

„Ale ten již zajišťuji...“

„No právě. Je třeba, abychom tuto činnost koordinovali.“

Pak zdůraznil, že tak delikátní záležitost, jako je pohřeb se státními poctami, by nerad řešil po telefonu. Po těchto slovech mi málem vypadl mobil z ruky. Již jednou se mi to stalo při docela obyčejné situaci. Ale to jsem měl plné ruce krámů. Slíbil jsem, že se zastavím a návštěvu nebudu odkládat. Ostatně, ani Brunovo tělo chlazené ledem nemůže čekat na kremaci věčně.

Na dvorku jsem prohodil několik slov s Eny, švýcarskou salašnicí. Zvyk seznamovat ji s mými kroky se mi osvědčil. Na schůzku jsem šel pevně rozhodnut neakceptovat návrh Absolona a uložit Brunovy ostatky do rodinného hrobu na hradě Potštejn vedle legitimního bratra Alfiho.

Místopředseda Absolon byl věcný a velice korektní. Na přivítání jsem neobdržel panáka Jacka Danielse, jak by se jistě slušelo k uctění památky předsedy hnutí. No budiž. Šel hned k věci.

„Smutná záležitost. Co říkáte, Bene?“

„Jistě.“

„Něco takového si pan Žampach nezasloužil. Bude nám chybět. Všem. Nezbyvá, než se s ním důstojně rozloučit a uctít jeho památku.“

Až doposud jsme se shodli. Jen způsob důstojného rozloučení jsme si představovali každý jinak.

„Grémium strany doporučuje státní pohřeb se všemi poctami.“

Pohlédl na mě, co já na to. Patrně neočekával jinou odpověď, než že tento způsob bude ten nejvhodnější.

Mýlil se. Neuměl jsem si představit, aby člověk, který utopí vlastního bratra, měl státní pohřeb. Říkal jsem si, že Bruna uložíme vedle Alfiho v tichosti, aniž si toho někdo všimne.

Když zaregistroval moje rozpaky, řekl: „Jisté víte, že státní pohřeb je slavnostní akt, kterým stát vyjadřuje nejvyšší pocty při úmrtí mimořádně významné osobnosti. Rozhoduje o něm vláda, parlament nebo nejvyšší ústavní činitelé. A v tom je ta potíž. Nikdo z nich není této eventualitě nakloněn.“

Významně se mi ulevilo. Řekl jsem, že ani já ne.

Ale ještě nebylo vyhráno. Dozvěděl jsem se, že kromě státního pohřbu určeného hlavám států existuje pohřeb se státními poctami a vystavenou rakví. Dočkali se ho například právník Otakar Motejl nebo zpěvák Karel Gott.

„Touto cestou bychom se chtěli ubírat!“

Následně mi tajemník sdělil, že díky kontaktům již hnutí zajistilo hrob na Vyšehradě.

„Mezi českými velikány,“ zdůraznil.

Nabídl mi, abychom na Vyšehrad zašli společně a že mi ukáže místo Brunova posledního odpočinku. Pokládal jsem za nutné ho upozornit, že nejsem organizování pohřbu se státními poctami nakloněn. Otázal se, co mě k tomuto rozhodnutí vede.

„Může mít člověk, který utopí bratra v Hostivařské přehradě, takový pohřeb? Jsem přesvědčený o tom, že nikoli!“

„Jsem o té smutné záležitosti podrobně informován. Koupel se uskutečnila v zájmu vědy.“

Připomněl jsem mu, že jsem byl přítomen a činil všechno možné i nemožné, abych jí zabránil. Byl jsem připraven transportovat Alfiho i za polární kruh. Marně.

„Zahubily ho sinice.“

„V zájmu vědy, Bene... V zájmu vědy...“

Pak řekl, že mě chápe, ale mám pochopit i já jeho. Pohřeb je v zájmu hnutí, státu a přejí si ho i občané.

„Jistě by si ho přál i šlechtic Žampach.“

O tom jsem neměl pochyby. UVědomil jsem si, že jeho smrt je cesta k miláčkoví národa. Ať už se na nás shora dívá, nebo ne.

Místopředseda neakceptoval můj postoj. Evidentně ho pokládal za zatvřelý a nekonstruktivní. Pak mi sdělil, dosti ultimativně, že přípravy pohřbu se státními poctami budou pokračovat. Věřil, že přijdu k rozumu.

Pak dorazil do Prahy Fery. Zastihl mě ve Velké Chuchli. Právě jsem rozmlouval s Eny, švýcarskou salašnicí, o pohřbu se státními poctami. Ihned jsem na něm poznal, že se s Brunovou smrtí nevyrovnal. To už jsme seděli v obýváku, když ze mě mámil, jak se to stalo.

Vše podstatné jsem mu řekl do telefonu, on chtěl podrobnosti. Jak daleko jsem byl od Bruna, když padl výstřel, zda jsem zahlédl, odkud padl. Odpověď, že nevím, protože můj úkol bylo sledovat zvěř a vyhánět ji z úkrytu, nebral.

„To byla právě ta chyba!“

„Tak to ale na honu chodí!“

Fery zřejmě nikdy nebyl na žádném honu, a tudíž nevěděl, jak to tam chodí. Pak se ptal, jakou vinu na Brunově smrti má Arnošt. Tahle otázka mi lezla na nervy. Uslyším ji ještě mnohokrát, jak z úst policie, tak novinářů. Zopakoval jsem, že jsme byli s Dannerem naháněči zvěře. Organizace a veškerá opatření s honem spojená byly v rukou Arnyho.

Ta nešťastná česká nátura. I Fery jí podlehl a hodlal nalézt viníka. Bez okolků označil Arnyho.

„To bych neřekl. Část viny leží i na Brunových bedrech.“

Nechápavý Feryho pohled si žádal vysvětlení. A tak jsem Ferymu vylíčil Brunovu návštěvu u sestřenice Leony, vyhlášené věstkyně, v jejím sídle ve Sněmovní ulici, odkud pochází i podstatná část její klientely.

„Leona ho před honem varovala. Na věštecké obrazovce zcela jasně viděla mrtvolu zalitou krví. V přesné identifikaci jí zabránily poruchy v sakrálním světě. Bruno automaticky předpokládal, že je to jeden z jeho ministrů, kterého by se v budoucnu stejně zbavil. A tak varování Leony, aby se honu neúčastnil, bagatelizoval.“

Fery řekl, že je to velká škoda. Dle výrazu jeho obličeje jsem pochopil, že není přesvědčen o tom, zda jsem mohl pro Bruna udělat víc. Ujistil jsem ho, že nemohl.

„Jediný, co pro něj můžu udělat, je zajistit mu pohřeb. Uložíme ho vedle Alfiho na Potštejně. Však jsem to také místopředsedovi hnutí Absolonovi řekl. A víš, co on připravuje?“

„To nevím.“

„Pohřeb se státními poctami. Hrob na Vyšehradě.“

„Ale to je skvělé. To by si Bruno přál,“ vykřikl Fery.

Věděl jsem, že má pravdu. Ale Bruno do toho neměl co kecat.

Vypadalo to, že se neheme z místa. Já jsem trval na Potštejně, Fery na pohřbu se státními poctami. Věděl jsem, že patovou situací pohne láhev fernetu. Většinou tomu tak bylo. Konečně Fery skutečně přestal prosazovat pohřeb se státními poctami. Co mu ale šrotovalo v hlavě a zda mu tam vůbec něco šrotovalo, těžko říct.

Mylně jsem pokládal záležitost za vyřízenou. Když Fery po nějaké hodině opět začal vnímat, předestřel jsem mu svoji představu.

„Uložíme Brunovy ostatky na hradě Potštejně vedle jeho bráchy Alfiho v nejužším rodinném kruhu. Já, ty, Gunnar, farář Chlíbek, tvoje matka Liběna, a jestli tě ještě někdo napadne, řekni.“

Fery mi pak připomněl osudové ženy Brunova života. Švédskou princeznu Lauru, bojovnici za práva chudých Nasri a vědkyni světového významu Shabanu. Ty všechny jsem kontaktoval v příštích hodinách a dnech.

Když jsem smutnou zprávu sdělil Lauře, nereagovala. Nasri se omluvila a tvrdila, že v této chvíli ji potřebuje víc chudý lid Nepálu než Brunova mrtvola. Reagovala i Shabana z Paříže. Ujistila mne, že malá Anetka má jistě tatínka uloženého v srdci. Na jak dlouho, to záleží na výsledku dědického řízení.

Na Ferym jsem viděl určitou rozpolcenost. Byly okamžiky, kdy se přikláníl k mému pohledu na věc, aby vzápětí trval na pohřbu se státními poctami. Zcela jasno měl místopředseda hnutí Absolon. Přípravy na monstrózní pohřeb byly v plném proudu. Chudák Bruno ležel v chladáku, mrtvoly už obvykle o své poslední pouti nerozhodují. Ani v závěti se nezmínil, kterou variantu posledního rozloučení preferuje. Jistě usiloval o miláčka

národa a jeho tragická smrt mu může k této metě pomoci. Tento názor vyslovil i můj bratranec Pepan, expert na miláčky národa.

„Ale nic není jistýho,“ upozornil mě.

Názor zkušeného Pepana Feryho rozpolcenost neposunul ani o píď. Nechtěl se vzdát státního pohřbu ani miláčka národa, dokonce ani uložení do hrobu v Potštejně. Marně jsem mu vysvětloval, že není možné uložit Bruna současně mezi velikány českého národa a rodnou krev na hradě Potštejn. Smutný Fery mi potvrdil, že tomu tak je.

Velmi ho trápilo, že se bude muset rozhodnout, kam s Brunem. Kam s domkem za polárním kruhem, se rozhodoval snadno.

„Leda že by...,“ začal Pepan větu, ale nedokončil.

Fery se toho hned chytil, nedočkavě pohlédl na Pepana a nutil ho, aby větu dokončil. Pepan se nenechal dlouho přemlouvat a pravil: „Leda že by ležel v jednom z hrobů dvojník.“

Pepan uměl velmi dobře miláčky národa, ale že by zabrousil i do dvojníků, to jsem dosud netušil. Na můj dotaz, jaké má zkušenosti, přiznal, že žádné.

„Dvojníky jsem nikdy nedělal. Ani mrtvé, ani živé.“

Fery se nevzdal a přemlouval ho, že to zvládne. Kupodivu navrhl, aby skutečný Bruno spočinul v Potštejně. Zřejmě si uvědomil, že na Vyšehradě to nikdo nemá jisté a Bruno v Potštejně ano.

„Milý Fery, to je úplně jiná branže.“

Fery dál hučel do Pepana. Ten kšeft tvrdošijně odmítal. Mlel o tom, že miláček národa je mercedes mezi branžemi a dvojník škodovka.

Již se zdála varianta s dvojníky ztracená, když se Pepan zamyslel a řekl: „Znám chlápka, kterej dělal dvojníky. Pokud vím, jenom živý. Jesi je ještě dělá, nevim.“

Ferymu svítila naděje a přinutil Pepana, aby ho neprodleň oslovil. Obava, že Bruna již lící do hrobu na Vyšehradě, byla oprávněná.

Pepan skutečně okamžitě kontaktoval jakéhosi Vystrckého z Modřan. Modřany jsou z Velké Chuchle kousek, stačí zdolat řeku. Sehnat narychlo loď se ukázalo obtížnější, než se zdá, a tak jsme zvolili auto.

Ve dveřích honosné vily nás přivítal chlapík zjevně penzijního věku. S Pepanem se zdravili přátelsky, oslovovali se křestními jmény, Blažejí a Pepane. V salónu Pepan vylíčil, oč běží.

„Pepane, víš, kdy jsem naposledy dělal dvojníka?“

Pepan řekl, že neví, ale jak ho zná, dlouho to nebude. Blažej oponoval, že hodně dlouho. Pak oba shodně konstatovali, jak ten čas letí.

„A mrtvýho nikdy!“

Pili jsme kávu a chroupali sušenky. Blažej se tvářil neblomně. Zdůrazňoval, že branži pověsil na hřebík, a když on cokoliv pověsí na hřebík, tak to tam nechá viset. A oba vzpomínali. Blažej, jak dělal dvojníka prezidentu Clintonovi, že to nepoznala ani jeho žena Hillary.

„Vzpomínáte na aféru s Clintonovou stážistkou?“

Přikývli jsme. Vystrcký nás šokoval zprávou, že aféru neměl Clinton, ale jeho dvojník. Chlubil se tím, že to nepoznala ani FBI. Pepan také nechtěl zůstat pozadu a připomněl mu, jak udělal miláčka národa z jeho kamaráda Nejedlého. Důvod byl prostý. Vystrcký neměl pro Nejedlého vhodný dárek ke kulatinám a rozhodl se mu dát miláčka národa. A přitom Nejedlý prožil docela obyčejný život, nezasloužil se ani o vědu, sport či ochranu ne-spravedlivě stíhaných.

„Víš, jaký mě to stálo úsilí, vykreslit ho jako světce a morální autoritu? A přitom se potloukal po putykách a měl milenky. Lidi odpustí světci hospodu i milenky.“

Blažej mu připomněl, že to nebylo zadarmo.

„Ani já to nechci zadarmo!“

Pepan vyžadoval protislužbu. Citoval jeho slova, aby se ozval, když bude cokoliv potřebovat.

„Blažejí, nyní ten čas nastal!“

Vystrcký se vymlouval. Uvedl, že kdyby přišel před lety, tak by neváhal. Ted' váhá. Bůhví, jak je to s kontakty, a řemeslo, i když se to nezdá, je už někde jinde.

Stálo to ještě několik panáků, několik motivačních pobídek, ale pak konečně Blažej kývl. Ještě chvíli polemizovali, zda jsou snazší živí, nebo mrtví dvojníci. Názor obou se lišil. Pepan tvrdil, že

mrtví, protože se dají do hrobu a nikdo se už v tom neštourá. Blažej oponoval, že živí, protože líp spolupracují, a to se o mrtvých říct nedá. Diskuze nebyla samoučelná. Odvíjela se od ní výše ceny. Nechtělo se mi prodlužovat nikam nevedoucí spor.

„Blažej, co řeknete, to dostanete!“

Upozornil mne, že to levné nebude. Musí oprášit kontakty, a to bude drahá záležitost. Chápal jsem, že bez kontaktů to nejde. Ale že i v posmrtném životě, to jsem netušil.

„Tak kolik?“

Na vyslovenou sumu jsem přikývl.

Vystrcký nás doprovodil ke dveřím a slíbil, že se ihned pusťte do práce. Čas nás tlačil. Já jsem učinil totéž. Telefonoval jsem Absolonovi. Ten očekával můj negativní postoj k pohřbu se státními poctami a z toho plynoucí nemalé obstrukce, takže aniž by mne vyslechl, spustil, že přípravy na pohřeb jsou tak daleko, že je nelze zastavit. A pak se dozvěděl, že souhlasím.

Do jaké míry ho moje slova zaskočila, jsem netušil. Jistě ho nepolilo horko, to se politikům stává málokdy. Možná mu byla pojednou zima. V každém případě mu spadl kámen ze srdce. To jsem poznal.

Pak se ptal, jaká je příčina změny mého postoje k této problematice. Jít s barvou ven by byla pitomost. Nebylo jisté, jak se k otázce dvojníků postaví. Zda by opět neprožil noc hrůzy. A tak jsem poněkud vágně pronesl, že si Bruno takový pohřeb zaslouží.

Moc mi děkoval nejen jménem celého hnutí.

Bombardoval jsem Vystrckého, jak to s dvojníkem vypadá. Zdoluhavě a zbytečně mi vysvětloval, že klasický způsob, jak obsadit jakousi roli, tedy dvojníka, je casting. Ujistil mě, že zvláště s mrtvými se castingy dělají obtížně, a v tomto konkrétním případě není casting z časových důvodů možný vůbec. Zdůraznil, že není jednoduché najít někoho, komu leží úspěch hnutí na srdci, dýchá pro něj a je ochoten vydechnout naposledy.

Pochopil jsem, že Vystrcký je stará poctivá škola.

„Pane Vystrcký, to nebude nutné!“

Navrhl jsem mu, ať v márnici popadne mrtvolu mužského pohlaví, nejlépe takovou, která nemá žádné příbuzné, žila zcela

opuštěna a její poslední cesta proběhne v režii státu dokonce se státními poctami.

Řekl, že jistě chápu, že je penzista v určitém věku a těm to trvá déle. Navržené řešení akceptuje. Upozornil jsem ho, že pozitíří bude rakev vystavená na Žofíně.

„Spolehněte se... Vše bude v cajku.“

Vystrcký se nehlásil ani následující, ani další den. Když měla být vystavena rakev s Brunem na slavnostním katafalku na Žofíně, ztratil Fery nervy, že se akce vůbec podaří. Marně sháněl Vystrckého. Jeho telefon se hlásil jako nedostupný. Pepan pragmaticky prohlásil, že je jedno, kam Bruna šoupnou, hlavně, aby už tam byl. Co čert nechtěl, ozval se Absolon. Jeho slova, že se očekává nástup zvědavců přes most Legií až k Petřínské lanovce, kteří dychtí naposledy pohlédnout do tváře zakladateli hnutí, k uklidnění situace nepřispěla.

Vystrcký se ozval pozdě večer hlasem zcela vyčerpaným. Ihned jsem mu rozhořčeně vytkl, proč mi nebral mobil. Přešel jsem bez komentáře jeho dětinskou výmluvu, že si nevšiml, že je vybitý. Netrpělivě jsem vyslechl, že Bruno je na prosektuře připravený k transportu. Bylo to skutečně o fous.

Pod záštitou tmavé noci, měsíc ani hvězdy na obloze nesvítily, jsme s Ferym přesně ve stanovenou hodinu přistavili auto k prosektuře. Dlouhovlasý zřízenec nás čekal ve dveřích.

„Co kamery?“ napadlo mě a mlčky jsem ukázal na jednu z nich.

Byla překryta jakýmsi lajntuchem. Předpoklad, že tak dopadly i ostatní kamery, se ukázal jako správný. V očekávání jsme zřízenec následovali do místnosti s chladáky. Bylo přirozené, že na nás padla tíseň.

Pak zřízenec otevřel dvojku, Brunovo šťastné číslo. Jistě se zde Brunovi leželo lépe než ve čtyřce, kterou neměl rád už od školního věku. Když zřízenec vysunul chladák, napětím se mi zatajil dech. Pohlédl jsem do tváře fešáka. Vypadal spokojeně, mnohem lépe než ve skutečnosti. Všiml jsem si, že pohled na Bruna Feryho rozhodil. Marně se bránil dojetí a z očí mu vytryskly slzy. Nejdříve jedna, pak dvě, a když to byl proud, zřízenec ho od Bruna odtáhl. Pochopil jsem proč. Hrozilo nebezpečí,

že agresivní složení Feryho slz poškodí Vystrckého práci a na Feryho vykoukne někdo jiný.

Pak zřízenec otevřel pětku. I tohle bylo Brunovo šťastné číslo. Také zde odpočíval chlapík zcela totožný s chlapíkem ve dvojce. I zde odvedl Vystrcký skvělou práci.

Otočil jsem se na zřízence a zeptal se, kterého chlapíka máme odvézt. Tedy, který je pravý Bruno a který je jeho dvojník. Ten takovou otázku nečekal a odbyl nás slovy, že to víme my.

Fery nervózně řekl, že to nevíme. Marně jsem kontaktoval Vystrckého. Později se ukázalo, že s pocitem dobře vykonané práce odjel na chalupu, kde nebyl signál.

Ihned jsem telefonoval Pepanovi. Ani on nám ale tuto zásadní informaci nedokázal poskytnout. Řekl, že jakmile Blažeje sežene, neprodleně se ozve. Během čekání na zprávu od Pepana došlo mezi mnou a Ferym k rozkolu. Přecitlivělý Fery těžce nesl pobyt mezi tolika nebožtíky. Znepokojovala ho skutečnost, že Brunova mrtvola je ve dvou exemplářích. A nevíme, který je pravý. Prý za to můžu já.

Nařčení jsem rázně odmítl.

Hrozícímu rozkolu nezabránil ani zkušený zřízenec. Zažil už na prosektuře leccos. Vzájemné obviňování příbuzných, kdo přivedl strýce do hrobu, nevraživý pohled manželky, že toho hajzla poznává. Začalo svítat. Předtucha, že Pepan Blažeje nesehnal, se potvrdila.

„Je nedostupný!“ hlásil Pepan a neprodleně dorazil za námi s lahví francouzského koňaku v ruce. Po dvou skleničkách napětí mezi mnou a Ferym povolilo. Pepanův nápad, aby Fery brečel nad oběma a odhalil pravého Bruna, nevedl k úspěchu. Vystrcký použil tak kvalitní materiály, že odolaly nejen Feryho slzám, ale zřejmě by odolaly i kyselině. Ta ale stejně k dispozici nebyla. Na povolání Brunových osudových žen nebyl čas. Jeho první žena žila sice v Písku, ale tvrdila, že již zapomněla, jak Bruno vypadá. Nevěřili jsme jí, ale nebylo to nic platné.

Po další sklenice koňaku Pepan rezignovaně prohlásil, že je jedno, kde Bruno spočine. Obě místa jsou pěkná. Fery potvrdil, že z Vyšehradu i Potštejna je pěkný výhled. Naše trápení ukončil

horlivý Absolon. Jeho nohsledové přijeli pro Brunovy ostatky o tři hodiny dřív, než bylo dojednáno. Feryho tato skutečnost natolik rozhodla, že jim odmítl ostatky vydat. Se sklenicí koňaku v ruce zasáhl pragmatický Pepan. Nasměroval je do dvojky.

Když jsem se později ptal, proč právě tam, řekl, že preferuje jednoduchá řešení a dvojka, jak jsme si jistě všimli, je blíž ke dveřím. Nyní již nebylo co řešit. Naložili jsme mrtvolu z pětky a vydali se do Potštejna. Tam nás na hradním nádvoří přivítal Danner s fenkou Hermínou.

Danner mluvil o tom, že lituje smrti šlechtice, zaskočila ho. Skutečnost, že bude mít možnost rozloučit se s ním bez přítomnosti davu, přivítal.

„No jo, ale my nevíme, jestli je to on,“ řekl Pepan.

„Jak nevíte?“ divil se Danner.

Bylo na čase objasnit Dannerovi anabázi se státním pohřbem a dvojníky.

„Pánové, to je snadné. Hermína ho pozná bezpečně,“ pravil Danner.

Věčný pochybovatel Fery se domáhal důkazu. Hermína bez zbytečného prodlení na Dannerův pokyn označila hlasitým štěkáním muže z chladáku číslo pět jako šlechtice Žampacha. Opět se ale ozval Fery. Nařkl Hermínu, že to měla snadné, protože dvojka je již vystavena na Žofíně. Ale co když je Bruno právě tam?

Podívali jsme se na sebe, co to má znamenat. Než se stačil Danner rozzlobit na nevěřícího Tomáše, zasáhl Pepan.

„Tak dejte Hermíně očuchat župan Bruna. A Fery rozhodne, kam rakev s ostatky ukrýt. A uvidíme.“

Mezitím k nám doputovaly zprávy z Prahy. Odhady se potvrdily. Fronta ke katafalku se skutečně vinula přes most Legií až k lanovce.

Činila se i Hermína. Bruna objevila v dubové rakvi v hradní místnosti. Pak se ozval Vystrcký. Potvrdil, že pravý Bruno ležel v pětce a dvojník ve dvojce. A vysvětlil, proč právě ve dvojce. Aby se to lépe pamatovalo.

U hrobu nás stálo sedm. Já, Fery, Gunnar, Pepan, farář Chlíbek, Feryho matka Liběna a Danner s Hermínou.

Občané na Žofíně vzdali hold svému idolu a na Vyšehradě mezi velikány českého národa byl uložen neznámý bezdomovec. Podstatné je, že na náhrobním kameni bude nápis *šlechtic Bruno Žampach*.

2.

NETRADIČNÍ ŘEŠENÍ

Do luxusní kanceláře notáře jsem vstoupil jako majitel geodetické firmy. V kanceláři na mě čekala totální stanice, velmi drahá stanice GPS, několik dalších měřičských přístrojů a několik milionů na účtu. Při odchodu jsem zavíral dveře jako majitel firmy Betaagro v hodnotě mnoha miliard a hradu Potštejn. Řečeno sportovní terminologií, na miliardářskou první ligu to nebylo, na druhou možná, na třetí určitě.

Proč zrovna já? Možná proto, že když Bruno umíral, přiběhl jsem k němu jako první. Nebo byl důvod mnohem praktičtější. Ale to už nám Bruno neřekne.

Ani Fery nepřišel zkrátka. Obnos, který obdržel, mu umožnil věnovat se architektuře jako koníčku. Umožnil mu splnit si sen a financovat futuristickou stavbu za polárním kruhem, připomínající symbol těchto končin.

V závěti nezapomněl ani na Feryho matku Liběnu, majitelku salónu fyzického zdraví, lidově řečeno bordel. Mělo to jednu podmínku. Liběna by musela u notáře podepsat prohlášení, že salón bude provozovat jako dobročinnou činnost. Okamžitě to odmítla a vzdala se dědictví.

„Nebud' hloupá! To ber!“ snažil jsem se ji přesvědčit.

Tvrдила, že si neumí představit provozovat bordel jako dobročinnost. Pak přece jen notáři řekla, že si to ještě rozmyslí.

Myslel i na malou Anetku žijící s matkou Shabanou v Paříži. Jeho pozornosti neunikli ani chudí v Nepálu. Nadační fond bude spravovat Nasri, se kterou, a není to tak dávno, měl techtle mechtle. Když Nasri slíbila, že místo polyamorii bude učit nepálské

holčičky šít, obdržela částku tak vysokou, že se rázem stala jednou z nebohatších v Nepálu.

Ocenil i zásluhy filatelisty Dannerera a jeho fenky Hermíny. Vděčil jim za šlechtický titul. Dannerovi odkázal dostatečnou hotovost, aby si mohl zakoupit nejdražší známku světa, Modrého Mauritia.

Podstatná byla ta část dědického řízení, která se týkala mé osoby. Potřeboval jsem si to srovnat v hlavě. Chvílemi jsem propadal euforii, jako když trefíte v loterii jackpot. Pak zase skepsi, že se jedná o danajský dar. Neuklidnila mě ani Brunova slova, že miliardy se o sebe postarají samy. U milionů tomu tak nebylo. Opustil jsem notáře v Pařížské ulici a zamířil k Matějčkům. Sotva jsem usedl, a aniž bych cokoliv řekl, ocitl se přede mnou fernet a sklenice vody. K Matějčkům jsem zavítal v čase, kdy hospoda zela prázdnotou. Obědy skončily a ještě nenadešel čas štamgastů. Číšník Pavel zíral do mobilu. Můj mozek se věnoval návštěvě u notáře. I miliardářská druhá či třetí liga zamotá člověku hlavu. Zažil jsem v geodézii těžké časy, kdy jsem obracel každou korunu a geometrický plán se prodával za tři tisíce.

Proměnit Betaagro v miliardy a uložit je v bance, kde se budou množit pod odborným dohledem bankéřů, určité řešení bylo. Zásadnějším faktorem, proč jsem prodej Betaagra zatím nehodlal realizovat, byla skutečnost, že mě lákala myšlenka žít se jako miliardář. Vzhledem k počtu miliardářů jsem tušil, že to nebude snadné. Kdyby tomu tak bylo, bylo by jich daleko víc. V čele Betaagra stál generální ředitel a chod koncernu byl pevně v jeho rukou. Dohlížel na akcie, aby jejich hodnota rostla. Také hlídal nezanedbatelné dotace z EU. Neziskové části impéria řešil rázně a nekompromisně. Z úvahy vyplynulo, že je nutné navštívit generálního a pak zvažovat, čemu se budu věnovat na plný úvazek.

A pak již začali přicházet první štamgasti. U našeho stolu bylo zvykem, nejsem si jist, zda dobrým, nebo špatným, že jsme si svoje problémy navzájem sdíleli. Moderní zvyk sdílení čehokoli, bydlením počínaje a radostí či starostí konče, i zcela obyčejných věcí na sociálních sítích, že třeba na balkoně si udělali hnízdo holubi a vyvedli mladé, jsme provozovali dávno

před tímto trendem. Dalo by se říct, že hospoda je matkou všeho sdílení. Samozřejmě moderní technika dala této disciplíně kolosální rozměry.

Věren této tradici jsem neváhal a nejprve poručil rundu. Příjemný rituál, po kterém následují rundy ostatních štamgastů, sociální síť neumožňuje. Vzápětí jsem poručil další rundu. Tím jsem upoutal pozornost ostatních spolustolovníků. Očekávali sdílení, proč tomu tak je. V mém případě to bylo většinou z důvodu, že mi dlužník zaplatil významnou sumu nebo jsem prodal velký geometrický plán.

Vilda dával rundu, když nám oznamoval, že rozbije hubu feťákovi, který při rozvodu oškubal jeho jedinou dceru. Našel se i prozaický důvod u Vlasty, když bral podporu na bydlení, kterou bylo třeba utratit. Olympionik Jirka dával rundu pro radost. Jako majitel Matějčků a velkého domu si to mohl dovolit. Jeho runda se stala tradicí a bylo nutné ji dodržovat.

Trpělivost spolustolovníků má své meze, a tak jsem oznámil, že dědické řízení se ke mně zachovalo štedře a posunulo mě mezi bohatou skupinu spoluobčanů. V této fázi sdílení jsem pokládal za rozumné výši nového majetku nespecifikovat a objednal další rundu společně se slanými brambůrky, uzly a pečenou krkovicí. Sdílení významných událostí se většinou odehrálo jen na bázi rund fernetu, jen rezník Netuka pil metaxu. Jistě ho k tomu opravňovala jeho finanční situace. Dával to najevo nejen tímto gestem, ale i tím, že pil výhradně malou plzeň ze sklenice umístěné v mrazáku. Sklenice vracel ještě zčásti zaplněné zlatavým mokem. Prostě na to měl.

Po mé objednávce Netuka viditelně zneklidněl. Obava, zda moje dědictví neohrozí jeho dominanci, byla zřejmá. Ještě se pohledem ujistil, zda přede mnou nestojí metaxa. Nestála. Tahle skutečnost ho poněkud uklidnila. Přesto mu to nedalo a zeptal se: „Kolik jsi zdědil?“

Odpověděl jsem víc než neurčitě. Obava, zda miliardy nezpůsobí v poklidné atmosféře příliš velký rozruch, byla namístě. Netuka se zamyslel, udělal několik kroků k baru, tam se zastavil, otočil se na mě a vybafl: „Miliony?“

Vzhledem k tomu, že jeho úvahy se pohybovaly v milionech a moje dědictví bylo o několik řádů vyšší, mohl jsem podle pravdy říct, že miliony ne. Po mé odpovědi se mu viditelně ulevilo. Jeho finanční, a tím pádem výsadní postavení v restauraci nebylo ohroženo. Chvilí civěl do mobilu, ale co tam hledal, pánbůh ví. Pak mu to nedalo a následovala otázka, zda jsem zdědil nemovitost. Sám jich vlastnil několik. Nepředpokládal, že bych jich vlastnil víc než on, ale chtěl mít jistotu. V té době jsem ještě netušil, které nemovitosti vlastním, jak je to s bytem v Paříži a letoviskem ve Španělsku.

„Zdědil jsem firmu,“ pohlédl jsem Netukovi do očí. Zmiňovat se o Betaagru jsem nepokládal v této chvíli za vhodné.

Aniž Netuka věděl, o jakou firmu se jedná, ihned mi doporučil, ať se jí co nejrychleji zbavím a nadále se věnuji teodolitu. Konstatoval, že obsluhovat teodolit a vlastnit firmu je jako nebe a dudy.

„Vím, o čem mluvím.“

Pohled na hodinky mě ujistil, že je čas opustit toto příjemné prostředí. Jak se sluší a patří, rozloučil jsem se s kolegy rundou a pak již mé kroky směřovaly za generálním ředitelem Kojnokem. Schůzku jsme měli dohodnutou na pátou hodinu. Cesta to pro mne nebyla neznámá. V Betaagru jsem několikrát Bruna navštívil. Kojnokova kancelář byla situována hned vedle Brunovy. Jak jméno napovídá, inženýr Kojnok hovořil sice česky, ale jeho slovenský původ byl zřejmý nejen podle jména. Přivítal mě energický chlapík jistě na svém místě. Vybral si ho Bruno sám, a tak o tom nebylo třeba pochybovat. Jeho oddaný vztah k Brunovi se projevil i tím, že v sousední kanceláři nekraloval živý Bruno, což bylo v tuto chvíli jasné, když umřel, ale jeho busta. Předpoklad, že obdobně oddaný vztah nastane i k mé osobě, se přímo nabízel. Jen s tou bustou bych ještě rád nějakou dobu vyčkal.

Při rozhovoru jsem usoudil, že není důvod na zaběhnutém soukolí cokoli měnit. Náš vztah byl postavený na vzájemné důvěře. Já jsem věřil v Kojnokovy schopnosti, on zase v moji vstřícnost, až víc nakouknu pod pokličku Betaagra.

„Pane inženýre, Betaagro bude šlapat, jako by byl pan Žampach mezi námi,“ ujistil mě.

Při těchto slovech hlas toho tvrdého chlapíka zjihnul. Neměl jsem důvod pochybovat o upřímnosti Kojnokových slov, notabene, když jsem z rozhovoru vycítil, jak moc mu na úspěchu Betaagra záleží. Prostě, generální ředitel do mě nalil pozitivní energii. A tak v této atmosféře, v tomto přemítání, běžel den za dnem, týden za týdnem.

Otravovaly mě jen Netukovy dotěrné dotazy, zda jsem už prodal. Odpovídal jsem, že ne a ani tak nehodlám učinit. A proto jsem zvolna opouštěl geodetickou praxi a živil se jako miliardář.

„Abys toho nelitoval,“ nedal si pokoj Netuka.

Litovat nebylo čeho. Zprávy od Kojnoka byly víc než pozitivní. Miliard neubývalo, právě naopak. V jednom z rozhovorů se mně generální svěřil, že ani on sám v těch nejodvážnějších prognózách neočekával takový boom. Nabídek na koupi z miliardářských kruhů nebylo málo.

„O dobré zboží je vždy zájem,“ komentoval to Kojnok.

Chovali se většinou kulantně, až na jednoho. Vyslechl jsem si, že vlastnit takový kolos není jako vláčet teodolit po poli.

„Seděl jste ve fabii, nyní sedíte v kokpitu tryskáče. Radím vám, prodejte, dokud je čas!“

Brzy se rozkřiklo, že Betaagro není na prodej.

Zrovna jsem seděl u Matějčků a sdílel smrt jednoho ze štamgastů. Takovou nezvratnou skutečnost je třeba řádně zapít. Bohouš vyprávěl, jak moc se nasměli, když především seděli s mámou v nemocnici u postele na smrt nemocného otce. I to se stane, když umírající se loučí smíchem. Běžné to není, výjimečné jistě. Chápal jsem, že v takovém rozpoložení se loučí se životem a nejbližšími snáz. Dokáže to málokdo.

„Takhle si to otec přál,“ ujišťoval nás Bohouš a poručil další rundu. Kolik jich bylo, nevím.

Z této zvláštní a dalo by se říct i příjemné atmosféry mě vyrušil Kojnokův telefonát. Jeho rozhodný a rozrušený hlas mi oznámil, že má pro mě důležitou, a jak sám zdůraznil, neodkladnou informaci. Požádal mě, zda bych se do Betaagra nedostavil. Nebyl jsem nakloněn myšlence opustit teď lokál. Férově jsem Kojnokovi popsal stav, v jakém se nacházím. Fernetů bylo již tolik, že by

pro mě bylo obtížné kamkoliv se přemísťovat. Pokusil jsem se ho přesvědčit, že problém vyřešíme po telefonu. Marně. Trval na osobním setkání.

Odmítl argument, že si nejsem jist, zda jsme se důstojně vypořádali s odchodem Bohouše staršího. Kojnok také férově řekl, že podle artikulace jsme se s jeho odchodem vypořádali víc než důstojně. Nabídl, že pro mě pošle taxík. Dle mého mínění po krátké, ale dle Kojnokova názoru nekonečně dlouhé úvaze jsem se rozhodl mu vyhovět. Převážily povinnosti pracovní, tedy miliónářské, nad povinnostmi pietními.

V tomto rozpoložení jsem nasedl do taxíku, aniž jsem navštívil sociální zařízení. Předpoklad, že mně čerstvý vzduch udělá dobře, se nenaplnil. Jízda plynula poklidně, přemítal jsem nad tím, co závažného a neodkladného se v Betaagru děje, když vtom moje úvahy přerušil tlak v močovém měchýři. Snažil jsem se to ustát, až jsem usoudil, že to nejde, a požádal taxikáře, aby zastavil. Přemlouval mě, ať to vydržím, že už tam budeme.

„Nevydržím!“

Obava, abych nedopadl jako Tycho de Brahe, byla značná. Taxikář ochotně zastavil u krajnice. Jistě jsem nebyl první ani poslední, kdo ho o to požádal.

Opustil jsem taxík se slovy: „Přijdu hned!“

Pokýval hlavou a řekl, že počká.

Bylo mi trapné močit před zraky majitelů vozidel uhánějících po dálnici, a tak jsem se vydal do lesíku. Bohužel tak hluboko, že jsem ztratil orientaci. Nebylo divu, že místo na taxík stojící u krajnice jsem narazil na dlouhatánskou zeď, která chemičku obepínala. Úvaha kudy trvala jen chvíli. Hledat taxík stojící bůhví kde jsem zavrhl. Když půjdu podél zdi, sice narazím na vrátnici, ale je otázkou, za jak dlouho v tak složitém terénu. Rozhodl jsem se zařadit mezi spoluobčany, kteří vždy hledají netradiční řešení, a v místě, které jsem pokládal za vhodné, jsem se se značnými obtížemi doslova překulil přes zeď. Jen to žuchlo. A ocitl jsem se ve fabrice. Hrabě Colloredo-Mansfeld to měl jednodušší. Žádnou zeď nemusel zdolávat, o nových postupech nemluvě. Ve svém lese se ocitl po staletí vyšlapané pěšině.

Pocit vítězství nad sebou samým vystřídala únava a rozpaky. Zíral jsem na haly, velké množství rour různých velikostí, cisterny, zásobníky. Pohled na ně z okna ředitelny je zásadně jiný než ocitnout se mezi nimi. Vnímal jsem je jako překážky na své pouti. Nevím, jak by to se mnou dopadlo, zda bych neskončil chemicky zpracován v některém z těch zařízení, kdyby mě nevysvobodila ostraha objektu. Pokládal jsem je za vysvoboditele a přivítal je radostně. Jak se ukázalo, areál byl pečlivě monitorován. Přítomnost mé osoby zachytily kamery nejen v továrně, ale i za zdí, a to zejména při jejím zdolávání. Zaskočilo mě, že se chování ostrahy nevyznačovalo jakoukoliv vstřícností. Obestoupili mě jako nějakého zločince a zazněla otázka, co tady pohledávám.

„Pánové, já jsem tady doma. Tohle všechno patří mně!“ usmál jsem se na ně a významně se okolo sebe rozhlédl.

Na vyžádání jsem ochotně předložil občanský průkaz.

„Vy nejste Bruno Žampach!“ nasadil značně komisi tón starší z nich.

„To tedy nejsem!“

Nezazlíval jsem jim, že se k nim ještě nedostala zpráva o Brunově smrti.

„Takže nejste!“ řekl vítězně ten mladší a vlekli mě jako nějakého otrapu do služební místnosti. Dokonce mi nasadili pouta, i když jsem je ujistil, že utéct nemíním a vzhledem k mému stavu ani nemohu. Jen jsem je požádal, abychom šli pomaleji, protože moje kondice je všelijaká a cestou k řediteli vystřízlivím.

„Tak k řediteli,“ zasmál se mladší.

„Právě tam,“ potvrdil jsem jeho slova.

„Milej pane, ředitelů se tady vystřídalo. Žádný z nich nelezl přes zeď, aby usedl do svého křesla. A majitel teprve ne!“

Jejich neoblomnost a přesvědčení, že zadrželi osobu hodnou internace, se zvrátit nedala. Jak krutý omyl. V poutech vlekli člověka bezúhonného, který nabyl majetek legální cestou. Rozhodl jsem se jim vykreslit svoji povahu příběhem z mládí.

„Když můj bratranec David ukradl v samoobsluze rohlík, osobně jsem mu ho odebral dřív, než se do něj stačil zakousnout, a vrátil ho do prodejny.“

Nezabralo to, jen se pobaveně usmáli.

Znovu jsem zopakoval, že tohle je můj majetek a úmysl mám jednoznačný. Udržet ho a rozvíjet, a ne jakkoliv devastovat. Aby pochopili, s kým mají tu čest.

Marně. Na moje slova reagovali přezíravě, posměšně nebo vůbec. Nezbyvalo mi než trvat na tom, že chci k řediteli. Po poradě s velitelem se mi rozhodli vyhovět. Celá anabáze trvala dostatečně dlouho, abych částečně vystřízlivěl. S pouty na zápěstích a v doprovodu ostrahy jsme kráčeli nejprve do sekretariátu. Sekretářka, zřejmě záskok, neznal jsem ji, na nás pohlédla překvapeným a přísným pohledem. Po sdělení staršího z mužů, že vedou delikventa, který pronikl do areálu a prohlašuje o sobě, že je majitel Betaagra, se přece jen usmála a pobaveně vybídla oba muže, ať mě odvedou k lékaři.

Ujal jsem se slova a s pouty na rukou předložil občanský průkaz. Když ke svému údivu zjistila v elektronickém diáři, že osoba objednaná k řediteli je totožná s osobou, která pronikla do areálu přes zeď, v rozpacích vklouzla do ředitelny. Netrvalo dlouho, než nás s vlašnou omluvou vpustila dovnitř.

„Co to vyvádíte, pane Libřický?“ vrtěl nechápavě hlavou Kojnok nad mým nekonvenčním příchodem.

Řekl jsem mu, že už takový jsem a rád hledám netradiční řešení.

Pokynul mužům, aby mi okamžitě sundali pouta a opustili ředitelnu. Oba muže nečekaný vývoj zaskočil. Přece jen zadrželi muže, ať se jedná o kohokoliv, který vnikl do areálu diverzantským způsobem. Byl jsem jejich úlovek a nechtěli se nechat o něj připravit. Chtěli se před ředitelem ukázat. Očekávali přinejmenším pochvalu, případně odměnu. To byl patrně důvod, proč s odstraněním pout otáleli. Necítil jsem potřebu se mužů zastat. Nezapomněl jsem, že mě při zásahu pacifikovali nějakým štouchancem. Pouta mě obtěžovala, moje jediná myšlenka byla se jich co nejrychleji zbavit.

Starší to nechtěl jen tak vzdát.

„Řediteli, není příliš obvyklé, aby kdokoliv lezl do továrny přes zeď.“

„Jistě není. Ale majitel není kdokoliv a má na to právo!“

„A my povinnost ho zadržet!“

„Sundejte ty pouta,“ řekl ředitel nekompromisně.

Stalo se tak vzápětí, a když ohavná pouta opustila mé zápěstí, odkráčela i ochranka.

Konečně jsme mohli přejít k záležitosti, kvůli které jsem do Betaagra dorazil. A muž za ředitelským stolem rozhodně nechočil kolem horké kaše. Mezi usrknutím výtečné kávy na mě vybalil, že se rozhodl své působení v této tak významné firmě, jakou Betaagro bezesporu je, ukončit.

Byl jsem připravený na leccos, že chce zvýšit plat, že chce letadlo nebo podíl ve firmě. Ale že jeho dny za ředitelským stolem jsou sečteny, to jsem netušil. V každém případě jsem byl ochoten udělat cokoli, aby tomu tak nebylo. Než mi sdělil důvod svého rozhodnutí, považoval za nutné přijít na kloub jedné věci, a to, proč jsem lezl přes zeď. Otázal se, zda můj nový koníček je horolezectví.

„Ale ne! Z výšek mám závratě.“

Nabízela se i varianta, zda jsem chtěl prověřit činnost ostrahy. Řekl, že se nediví při haváriích v chemických a muničních skladech.

„Nebyl to můj úmysl. Shoda okolností. Pouze shoda okolností.“

Rozhodl jsem se mu popsat anabázi celého příběhu. Zapíjení Bohouše staršího, cestu taxíkem, močení v lesíku, obtížné zdolávání zdi a životu nebezpečné putování továrnou.

Když se Kojnokovi dostalo racionálního vysvětlení, usoudil, že bude vhodné postarat se o návštěvu stylově, a nabídl mi panáka. Nebránil jsem se, nalávala se tulamorka. Ve vzduchu visel důvod odchodu generálního. Sedělo se mi tam docela dobře, a tak mi nikterak nevadilo, že důvod odchodu ředitele visel ve vzduchu poněkud déle. Jednou to muselo přijít. Kojnok vstal, odhodlaně na mě pohlédl a řekl rozhodným, až tragickým hlasem:

„Víte, Bene, vracím se domů. Na Slovensko. Chci zemřít tam... Mám vás rád,“ naklonil se ke mně a obdaroval mě hubanem.

S tímto projevem náklonnosti od mužů jsem neměl žádné zkušenosti. Nevěděl jsem, jak se mám zachovat. Hubana jsem vracet nehodlal.

„Hugo, další už nebudou!“

„Ještě jeden,“ žadonil Hugo.

„Ne!“

Hugo posmutněl. Odsouzcům k smrti se obvykle plní poslední přání. Netušil jsem, kolik dnů, týdnů mu ještě zbývá, a chvíli váhal. Mezitím mi Hugo sdělil, že má rakovinu a těch dnů už není moc.

Pak vyslovil přání, zda by si mohl vzít bustu Bruna. Souhlasil jsem okamžitě, když řekl, že je to jeho poslední přání. Osobně jsem mu ji přinesl. Když jsem mu bustu předával, v očích se mu objevily slzy. Dozvěděl jsem se, že Bruno se polibkům nebránil. Překvapilo mě to, tohle bych do něj nikdy neřekl.

Pak se Hugo zeptal, zda byl Bruno můj bratranec či jinak patřil do rodiny. Nehodlal jsem mu vysvětlovat, jak to bylo s Ferym, Alfim, Pepanem, Leonou a dalšími. Bylo by to na dlouhé vyprávění. Jen jsem mu řekl, že přátelství je někdy víc než příbuzenský vztah. Pohlédl na mě chápavě a řekl, že Bruno o mně vždycky pěkně mluvil a vážil si mě.

„Jak to bude s vaším nástupcem? Koho mi doporučíte?“

„Je to Vašek Lomot. Schválil ho i Bruno.“

Tohle jméno jsem znal jen z doslechu. Bruno se v lidech mýlil málokdy a prakticky vůbec. Usoudil jsem, že je čas návštěvu ukončit. Projevil jsem přání areál opustit stejnou cestou, jakou jsem přišel v doprovodu ochranky. Zdůvodnil jsem to tím, že tam někde na mě čeká taxík.

Věřil jsem, že jako majiteli mi to bude umožněno. Vyslechl jsem kategorické odmítnutí. Hugo nechal v potaz ani argument netradičního řešení. Při loučení jsem tak tak unikl dalšímu hubanu. Hugo zavrával a polibek přistál na bustě Bruna. Prošel jsem vrátnicí a vydal se k taxíku. Potěšilo mě, že to nebylo daleko od vrátnice. Taxikář klidným hlasem pronesl, že prostata je svinstvo a zákazník je pán.

3.

TOBIÁŠ

Kojnok zemřel dřív, než mu lékaři rakovinu diagnostikovali. On už takový byl. S pracovními povinnostmi, a nejen s nimi, se nepáral.

„Plním je dřív, abych mohl klidně spát,“ říkal. Stejně přistoupil i k poslednímu úkolu.

Vlády v Betaagru se chopil mladý perspektivní Vašek Lomot. Bruno se o něm vyjadřoval pochvalně jako o muži, který si poradí s mohutným impériem. Připravoval ho na to. Ve hře byl i výrobní ředitel, inženýr Cedul. Když ten odmítl, ukázal na Lomota.

Lomot na mě působil svěžím, solidním a odvážným dojmem. Pod jeho vedením Betaagro zprvu kráčelo ve šlépějích nastavených Brunem. Chápal jsem, že to není kvapík jako za Bruna. První měsíce jeho působení v Betaagru působily nadějně. Jak plynul čas, dostávala se firma do určitých, zprvu ne příliš viditelných potíží. Dalo se to očekávat. Byl hozený do vody a ta se často jevila jako velmi neklidná, až nepřátelská. Všechno má své meze. Znal jsem několik příběhů ze svého okolí, kdy si následovníci nepočínali úspěšně a přivedli dílo otců zakladatelů ke krachu. Příběh hraběte Mitrowského a jeho syna Huberta. Když přebíral zámek a hospodářství po otci, solidně prosperující panství přivedl ke krachu. Nepomohlo ani to, že již za pobytu v kočárku byl na roli hraběte a šéfa panství připravován.

Stejně na tom byl i syn bankéře Kastnera. Již od raného mládí neplnil dětskou kasičku kovovými mincemi. Otec mu zakoupil malou, dalo by se říct dětskou banku, kde vyplňoval šeky a počítal úroky. Marně. Netrvalo to dlouho a banka směřovala k bankrotu.

JAN NEDOMA

ZAKUTÁLENÉ VEJCE

Ilustrace na obálce Petr Sýkora

Sazba Matěj Barták

Redakce Patrik Václavek

Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT,

Bělohorská 10, 169 00 Praha 6,

www.plotknihy.cz,

jako svou 432. publikaci

Tisk Těšínské papírny, s. r. o.

Vydání první, Praha 2024

ISBN 978-80-7428-460-1